

OPSFORINGS DIENST

OVERLEDENEN

(O. D. O.)

Bijkantoor

SOERABAJA.

Op den 7e October vertrok een Mitchell bommenwerper B-25, N5-136 van het 18e Squadron voor een werkenningsopdracht van acht uren, de z.g. "Giraffe", uit Bachelor, een vliegbasis in Noord-Australië.
De bemanning bestond uit:

1e piloot	Sgt. Visser,
2e piloot	Sgt. De Hoog,
waarnemer	2e Lt. Zeydel,
monteur	Sgt. Hoogtij,
telegrafist	Sgt. Van Burg (ondergetekende),
luchtschutter	Kpl. Gerads.

In Drijdsdale bleven we overnachten en op den 8e October om 09.00 uur 's ochtends vertrokken we voor de reeds genoemde opdracht. Tegen 13.00 uur kregen we het eiland Soemba in zicht en er werd in de haven van Wainggapoe een vijandelijk schip waargenomen. We vlogen er op af op 100 voet hoogte, maar nauwelijks waren we boven het doel of vier Japanse jagers (Zero's) vlogen op ons na. Onze bommen werden afgeworpen en een ieder was op zijn plaats om een gevecht te leveren. We stegen als maar, en een der zero's vloog evenwijdig aan ons op een afstand van 100 yards rechts van onze B-25 (3 o'clock). Dit werd volgens mij gedaan om ons af te leiden, zodat de drie andere zero's ons konden aanvallen, dus "vrij spel" hadden. Kpl. Gerads, die in de topturret zat, opende het vuur op de eerste zero, die evenwijdig aan ons vloog. Reeds bij de eerste vuurstoot zag ik de lichtspoor kogels in de romp slaan. Vlak daarop werd een tweede vuurstoot gegeven en ook deze was niet mis, want de jager zwenkte af, verloor hoogte en vlak boven de zee maakte hij een wenteling en stortte in het water. Dat was nummer één.

"One zero 12 o'clock" (recht vooruit) hoorde ik door de telefoon en kort daarop hevig vuren van beide kanten. Ik zat geknield achter de bodenturret en draaide automatisch mijn mitrailleurs op 6 o'clock (recht achteruit). Net was ik daarmee klaar, of ik zag door mijn vizierkijker de zero onder ons voorbij schieten. Twee lange stoten van mijn mitrailleurs en tot onze grote blijdschap zagen we hem brandend in een "spin" naar beneden storten. Nummer twee was dat.

Met de twee anderen hadden we meer moeite, daar ze ons vrijwel tegelijkertijd aanvallen vanuit verschillende hoeken. Kogels vlogen om onze oren en knetterden tegen de pantserdeur op. De derde zero zag ik een poosje later met rook achter zich aan landwaarts vluchten. Hoogstwaarschijnlijk had deze zijn basis nog kunnen bereiken.

Intussen was onze B-25 ook deerlijk gehavend, het hydraulische systeem was buiten werking, zodat we niet meer konden schieten. De vierde zero had dus vrij spel.

We waren allen gewond, de telefoon was buiten werking, het bekleedsel begon te branden en met behulp van een hand-brandblusapparaat bluste ik het vuur. We waren hulpeloos, met onze revolvers schoten we op de zero, maar natuurlijk zonder resultaat. Ik verscheurde mijn radio-bosken en gooide ze overboord om hem schrik aan te jagen, niets hielp. De rechtermotor stond in brand en de rechter richtingsroer was eraf geschoten. Toen nog een kanonschot van de zero in onze romp (vlak boven de plaats van de telegrafist), en het was gedaan met onze B-25. Snel verloren we hoogte en er zat niets anders op dan een noodlanding op zee.

Dadelijk zond ik SOS-seinen uit: "SOS B-25 - 136 attacked bij zero's crashlanding east of Soemba".

Ontvangen kon ik niet, daar mijn ontvanger ook buiten werking was, alleen de meters van mijn zender sloegen normaal uit, dus ik was zeker dat mijn seinen opgevangen werden (na de bevrijding in 1945 kwam ik te horen, dat Darwin en Bachelor inderdaad opgevangen hadden, echter heel zwak en slechts een gedeelte van het bericht).

Toen we vlak boven water waren, hield ik op met seinen, greep de grote slinger, waarmee in tijd van nood het landingsgestel uitgedraaid kon worden, overhandigde die aan Gerads en hiermee sloeg hij het glas van de bovenkoepel in gruzelementen. Toen greep ik naar een kussen en had nog net de tijd om deze tussen mijn hoofd en de frequentie-meter te plaatsen, zodat deze de schok opving. Gerads de luchtschutter kwam met een razende vaart tegen me aan (in de crash), dus had ik voor hem weer als buffer gefungeerd. Het water stroomde binnen. Na drie vergeefse pogingen trok ik aan de handle, zodat het

rubberbootje

rubberbootje opgeblazen en wel op het water kwam. Intussen was het water in het vliegtuig tot mijn middel gerezen. Gerads trok me vanuit de bovenkoepel eruit, sprong in het water en greep de rubberboot. Vlak daarop zonk ~~na~~ onze B-25.

Gerads, de Hoog, Hoogtij en Zeydel zaten reeds in het bootje. Alleen Visser, de eerste piloot, was nergens te bespeuren. Volgens de Hoog was Visser tijdens de schok op het water met zijn hoofd ergens tegen aan gekomen, waardoor ~~hij~~ een groot gat in zijn hoofd werd geslagen, met het gevolg, dat hij op slag gedood werd.

Half in het water zaten we dus met z'n vijven in het rubberbootje, d.w.z. in ~~een~~ half bootje, want het bestond uit twee halften onafhankelijk van elkaar en een der halften was lek geschoten.

We waren allen gewond, Zeydel was er het ergste aan toe. Deze had een schot dwars door zijn dijbeen, en het bloedde hevig, verder had hij over zijn hele lichaam diepe snijwonden. Hij was tijdens de crash ~~aanxhaixglaaxhaaxgaxlingaax~~ in de neus blijven zitten, met het gevolg, dat ^{hij} door het glas heen geslingerd werd. Zijn kleding was van zijn lichaam weggerukt. De Hoog, 2e piloot, had gezwollen knieën, verder een diepe hoofdwond. Hoogtij, monteur, diepe snijwonden aan beide voeten en een hoofdwond. Gerads, luchtschutter, was het lichtst gewond, had slechts een kogelwond dwars door zijn kuit. Ikzelf had een schot door mijn linker elleboog en was lam aan die arm, een schampschot aan mijn linkerknie en twee kogelwonden respectievelijk aan mijn linkerkuit en rechter scheenbeen, verder kleine scherfjes, over mijn hele lichaam, waarschijnlijk door een ontploffende granaat van de zero.

In het schuitje was slechts één verband te bespeuren en deze kreeg Lt. Zeydel, daar hij het hevigst bloedde. Het bloed, dat we verloren, trok de haaien aan, want ~~wak~~ ^{na} zagen wij op een afstand van 1 à 2 meter van ons een of meer haaienvinnen boven water verschijnen. Een geluk dat ze ons niet hadden aangevallen.

Intussen was de vierde zero nergens meer te bespeuren, denklijk had deze al zijn kruit verschtaten en naar zijn basis teruggekeerd, Hij had ons niet zien crashen anders had hij ons zeker gemitrailleerd toen we op het water dreven.

Dit gebeurde dus op de 8e October 1943 tussen 13.00 en 14.00 uur.

Lt. Zeydel was er erg aan toe. Hij zat half in het water tussen Gerads en mij met zijn hoofd op mijn knieën. Uren bleven wij zo drijven en nergens was er land te bespeuren. De wind waaide Noord, dus in ons nadeel, daar we wisten dat we dan op vijandelijk gebied zouden stranden.

Tegen de avond kon Lt. Zeydel niet meer volhouden, keek me verward en hulpeloos aan en zei: "Ik ga dood". Gerads en ik probeerden hem nog op te wekken door hem wijs te maken, dat we zo dadelijk wel aadland zouden komen en dat een dokter hem dan wel zou fixen. Maar het hielp niet. Lt. Zeydel stierf met het hoofd op mijn knieën. Niemand van ons kon de dood opstateren, hij had schuim in zijn geopende mond, zijn ogen waren geopend, voelde koud aan, geen hart of polsslag en was stijf. Onderling bespraken we het geval en met goedkeuring van De Hoog, die nu de oudste was, besloten we het lijk van Lt. Zeydel, voor onze eigen bestwil over boord te zetten, wat we ook deden onder een gebed. Het lichaam gleed voorover in het water, dadelijk kwamen de haaien er op af. Donkere regenwolken boven ons en aan de horizon de ondergaande zon Dat was het einde van Lt. Zeydel.

Om onze krachten te sparen roeiden we niet want we hadden slechts één plak chocolade en geen zoet water bij ons en ook hadden we nog steeds hoop gered te worden door onze jongens. Die redding kwam echter nooit.

In de vooravond van de 8e October kregen we een stormpje, waardoor ons bootje meermalen kapseide, hierbij verloren we een rubberen emmer en enkele kussens, die we

die we aan boord hadden kunnen hijsen na de noodlanding. Dan druppelde het eens, maar een flinke stortbui, waar we zo naar hunkerden, bleef weg, want water moesten we hebben, water, want we begonnen behoorlijke dorst te krijgen. En zo dreven we hulpeloos rond, zonder wapens, zonder voedsel, maar het ergste van alles: zonder water, vier dagen en vier nachten of 96 uur, als maar lomer wordend.

Op de derde dag kwam er een zeemeeuw op ons bootje zitten, een slag met de roeispaan van Gerads en het was gedaan met het beest. We verslonden het rauw en het smaakte verrukkelijk. Dat gaf ons weer moed! Echter nog steeds geen water, onze kelen waren kurkdroog. En we dobberden voort, doelloos.

Bij het krieken van de dag op de 12e October 1943, zagen we heel in de verte land. Wat een blijdschap! Het kon ons niets meer achelen of het bezet gebied was of niet, water moesten we hebben, water!!!

Bij het zien van land begon Hoogtij, de monteur, hardop te zingen en allerlei bewegingen te maken, met het gevolg dat ons bootje omver sloeg en met uiterste kracht kregen we het weer in de goede stand. Maar toen sprong Hoogtij overboord en we zagen hem landwaarts zwemmen. We roeiden hem na, maar konden hem niet achterhalen. De arme jongen was krankzinnig geworden bij het zien van land. Hem hadden we nooit meer teruggezien, en het krioelde er van haaien.

Nu waren ~~we~~ we met z'n drieën: De Hoog, Gerads en ik. We roeiden landwaarts, maar de afstand viel niet mee. Ik had het einde van de roeispaan in mijn nek en peddelde zo met mijn rechterarm. De wind waside landwaarts, als wedden vermoeienis niet meer verder konden roeien, staken we de twee spanen in een lege rubberzak van ongeveer een halve meter in het vierkant en dit apparaat fungeerde dus als zeil. Het hielp wel niet veel, maar toch kwamen we vooruit als we niet roeiden.

De avond viel, het was volle maan en nog hadden we de kust niet bereikt. Des te dichter we bij de kust waren, hoe meer moeilijkheden we hadden met de branding. Ons bootje tolde en sloeg om de haverklap onderste boven. Het was voor ons een strijd op leven en dood.

Maar aan alles komt een eind, ook aan de branding, waar het water spiegelglad was. Onze roeispanen waren we kwijt.

De maan scheen helder en de prachtigste zeeuinen, welke we ooit gezien hadden, lagen onder ons. We genoten werkelijk van ~~dit~~ dit tafereel. Plotseling een grote vis, naar schatting vijf meter lang, vlak bij ons. We hielden ons doodstil, gelukkig verdween het monster weer.

In een der zakken van de boot vonden we een pistool met lichtpatronen. We schoten er een paar van af, maar niemand op de kust scheen het op te merken.

We peddelden naar de kust en na een kleine branding overwonnen te hebben, geraakten we op het vasteland. Wat een vreugde!!!

We probeerden op te staan, wat ons ook gelukte. Doch toen we op het strand waren, vielen we alle drie neer, we konden niet meer verder. Kruipende en slepende bewogen we ons enkele meters voort en bleven op het strand liggen, waar het water ons niet meer bereiken kon. We had den het land wel kunnen bereiken van blijdschap. Donkere wolken boven ons en toen begon het te druppelen. We lagen op onze rug met open mond om de enkele druppels zoet water op te nemen. Helaas, spoedig klaarde het weer op. Toen we wat uitgerust waren, trokken we het bootje landwaarts opdat het niet weggespoeld kon worden. Met mijn zakmesje sneden we de bodem er uit om een dak boven ons hoofd te hebben. Het deed ons pijn om ons bootje, dat ons leven gered had, te vernielen. Met de rubberen lap (van de bodem) liepen we het bos in, niet ver van het

strand

strand en bonden de lap tussen de struiken vast, spreidden wat gedroogd gras en onkruid op de grond en daar lagen we, Gerads rechts van me en De Hoog links. We maakten plannen voor de volgende dag: zoet water en voedsel vinden, dan ergens een visersprauwtje wegpakken en dan maar Zuidwaarts, steeds Zuidwaarts, en Australië zien te bereiken. Oververmoeid vielen we in slaap.

De volgende ochtend, toen we wakker werden, stond de zon reeds hoog aan de hemel. Onze wonden zagen er vreselijk uit en ze stonken. Plotseling zagen we een Inlander op het strand lopen. Hij kreeg ons in de gaten, saludeerde heel beleefd en zei: "Tjari ikan". Ik vroeg hem in het Maleis, of hij water had. "Tida ada", was het antwoord. Klappers had hij wel, maar dan moest hij ze nog ophalen. Op mijn vraag of er Japanse soldaten op het eiland zaten, antwoordde hij ontkennend. Een grote fout van ons: we lieten hem gaan om klappers te halen. En om de zaak nog erger te maken, we vielen weer in slaap.

Plotseling werd ik wakker door een gekrijs, keek om me heen en zag op een afstand van 10 of 15 yards een Japanees soldaat, te herkennen aan zijn uniform en de gele ster op zijn hoofddoek. Hij had zijn geweer in de aanslag. Gerads was half opgericht en wuifde naar de Jap. Plotseling een knal, zag Gerads achterover vallen en toen hij op zijn rug lag, zag ik dat het bloed stroomde uit een diepe wond aan zijn mond. Gerads werd op slag gedood. Nog een schot en ik zag De Hoog, die links van me lag, voorover wentelen, waar hij precies getroffen werd, weet ik niet, maar ook hij bleef toen roerloos liggen. Een derde schot klonk, ik sprong op en rende weg, het bos in, waar ik me achter een groot rotsblok verschool en tijdens deze vlucht werd er nog eens op me geschoten. Ik ~~was~~ gluurde van achter het rotsblok en zag de Japanner weer op een afstand van ongeveer 10 yards van me af. Meteen schoot hij op me, maar de kogel ketste op het rotsblok en vloog met een zingend geluid vlak langs mijn hoofd heen. Ik keek nogmaals naar hem, hij maakte geen aanstalten om nogmaals op me te vuren. Hoogstwaarschijnlijk had hij slechts een houder van vijf patronen bij zich, want hij had totaal vijf schoten gelost en maakte geen aanstalten om zijn wapen weer te laden. Hij kwam echter langzaam met gefixte bajonet in mijn richting, verder stootte hij afgrijpselijke geluiden uit. Ik kon het niet langer verdragen, ik kwam achter het rotsblok te voorschijn met opgestoken armen. Met de kolf van zijn geweer sloeg hij me op mijn gewonde arm. Hij had ook een Inlandse jongen van een jaar of twaalf bij zich en deze overhandigde hem een touw. De Japanner beveelde me uit te kleden en toen ik voor hem stond in mijn naakje, bond hij me met mijn handen op mijn rug aan een boom vast, zó, dat ik me onmogelijk bewegen kon en haast geen adem kon halen. Mijn tong hing me uit de mond. Toen begon hij me met zijn bajonet te prikken. "Maoe mati, maoe mati!!!!" schreeuwde hij me toe. Op dat moment was ik meer dood dan levend en ik sprak tot hem in het Maleis: "Als je me toch wilt afmaken, schiet dan een kogel door mijn hoofd, maar vermoord me niet op zo'n manier". Op hetzelfde ogenblik verscheen een Japanse officier te paard en deze gaf den soldaat order om op te houden en me van de boom los te maken. Dat werd gedaan en ik was de officier dankbaar. Deze had een veldfles bij zich en ik vroeg om een slokje water, maar hij grijnsde en wees naar de zee: "Daar heb je genoeg water, drink dat maar".

Ik moest voor hem uitlopen, als een stuk vee werd ik gedreven tot groot vermaak van de Inlanders, die wij passeerden. Na een half uurtjekwamen we bij een uitkijkpost, waar me een groene broek en een shirt werd toegesmeten. Ik vroeg hem om water en ik kreeg een glas met gloeiende thee, waardoor ik mijn mond brandde. Toen werd me een emmer water voorgezet en ik dronk er toch zeker twaalf glazen van, achter elkaar en nog had ik dorst, maar kon niets meer binnen krijgen. Ook werd me een bord ~~met~~ rijst

en soep

en soep voorgezet, maar dat kon ik niet aanraken, ik had geen honger, Mijn wonden werden behandeld en verbonden. Spoedig werd ik bovenop een truck gezet en weg gereden en na een half uurtje gereden te hebben, kwamen we in een dorpje, waar ik weer wat water kreeg, want de dorst kwelde me nog steeds. In een personenauto met Japanse officieren werd de reis voortgezet tot we bij een Japans kampement aankwamen. Daar werd ik onder bewaking in een bamboehuisje van ongeveer 3 bij 2 meter opgesloten. Hierin stond een bamboe bed met vijf dekens, een kussen en een klamboe. Ik mocht meteen slapen, wat ik ook deed. s'Avonds werd ik wakker geschud met een bajonet en een Japanner bracht me een presenteerblad met een grote schaal erop met twee biefstukken en spiegeleieren, gebakken aardappelen, verse groenten, vruchten op water, twee flessen bier, twee sigaren een karton sigaretten en enkele dozen lucifers. Dat was niet gek en ik genoot van het eten. Ik werd verder met rust gelaten tot de volgende dag.

In de ochtend werd ik opgepord, maar toen stond er geen biefstuk voor me klaar, maar wel een hoopje droog rijst en een kom waterige soep met enkele blaadjes erin. Na dit maal moest ik voor den commandant een le Lt., verschijnen. Toen begon de ondervraging middels een tolk. In het begin deed ik net of ik over mijn zenuwen was, zeer meelijk uit mijn woorden kwam, wie onze commandant was, enz. Dat wist ik zogenaamd niet meer, ik kon me niets herinneren. Toen zei hij: "Waarom zeg je toch niet, dat je uit Bachelor komt". Ik schrok en meteen schoof hij me een foto van ons vliegveld Bachelor voor me. "Ja", vertelde hij verder, "en jullie commandant is Somers". Ik kon nu niet meer ontkennen, beaamde. Verder werden er foto's van andere vliegvelden in Noord-Australië voor me geschoven en foto's van op de grond staande b-25's. Verschillende vragen werden me gesteld, waaronder de onnozelse, tenminste, voor zover ik dit kon nagaan, b.v. hoe de vrouwen in Australië waren en of er veel drank te krijgen was, maar ook over vliegvelden en vliegtuigen. Door mij werd sterk overdreven, overdreven getwille opgenoemd en foutieve gegevens. Ik werd met de dood bedreigd als ik niet de waarheid vertelde, toch ging ik voort met mijn leugens. Vaak herhaalden ze dezelfde vragen, maar ze kregen ook dezelfde antwoorden te horen. De Commandant scheen reuze in zijn schik te zijn met mijn antwoorden, als hij maar vellen vol kon schrijven, dan was alles goed bij hem.

Na tien dagen op Wainggapoe (dat kreeg ik van de Japanse wacht te horen) vertoefd te hebben, werd ik op een ochtend geblinddoekt, in een auto gezet en weggereden. Niet lang daarna werd ik uit de wagen geleid en in een vliegtuig geduwd (nog steeds geblinddoekt). We stegen op en na een paar uur landden we weer om te tanken (waarschijnlijk Bali waarna we starten en na verloop van tijd waren we weer aan de grond. Ik werd uit het vliegtuig geleid en weer in een auto gezet. Daar werd de doek van mijn ogen gehaald en ik herkende dedelijk de stad Soerabaja. Ik werd bij de Kempetai, in het voormalige gebouw van de Raad van Justitie, opgesloten, in een cel van 4 bij 4 meter met twintig andere kerels van allerlei ras. Ze zagen er allen broodmager uit en mijn nieuws, dat de geallieerden reeds in Nieuw-Guinea zaten, gaf hem nieuwe moed. Ook daar werd ik tien dagen vastgehouden, steeds maar ondervraagd en steeds dezelfde vragen en ook weer dezelfde antwoorden van mijn zijde. Ik werd tijdens de ondervraging helemaal niet gepijnigd, terwijl mijn medegevangenen dikwijls bont en blauw of bewusteloos de cel werden binnengedragen na een ondervraging van de Jap.

Op een dag tijdens de ondervraging vroegen ze mij of ik nog wat wenste. "Ja", zei ik, ik ben hier op Java geboren en getogen en ik wens ook voor dit ~~land~~ land te vechten. Laat me voor jullie spion spelen". Maar de Jap trapte er niet in, hij lachte me in mijn gezichtuit. Dat was natuurlijk alleen een voorwendsel van mij om in Australië terug te komen.

Na die

Na die tien gagen, met een maal voeding per dag, werd ik gevangen gezet in een Marine-kamp aan de van Gennepweg, waar ik nog minder eten kreeg, ook slaag met een baseball-stick, wanneer ik mijn behoefte moest doen. Na drie dagen werd ik voor dag en dauw per auto naar het vliegveld gereden en in een oude Hollandse Lockheed 12 gezet (ditmaal niet geblinddoekt) en vlogen ~~na~~ richting Noord. In Makassar nam het benzine in en toen verder Noordwaarts, waar we op een vliegveld ongeveer 10 km. van Manado landden! We bleven er overnachten. Ik werd in een oude paardestal opgesloten, waar het verschrikkelijk stonk, toch viel ik in slaap. De volgende ochtend verder, steeds Noord en na een tussenlanding landden we in Manilla, waar ik ondergebracht werd bij de Japanse Marine. De Japanse commandant was een geschikte knaap, ik had er een goede slaappleats, allen waren even vriendelijk voor me en ook het eten was goed. Ja, ik kreeg zelfs sigaren en bier van den commandant.

De dag daarop vervolgden we onze reis, ook dit keer weer met een tussenlanding en we overnachtten dit keer op het eiland Formosa, waar ik ook niet slecht behandeld werd. De volgende dag de laatste ~~op~~ etappe. Tegen de avond lag Tokyo onder ons. Wat een prachtige grote stad! Op het vliegveld werd ik ontvangen door een Japanse Marine-officier, die voor me zeer vriendelijk was. Ik werd in een kamp ondergebracht 10 mijl ten Zuiden van Tokyo, het z.g. "geheime" kamp "Ofuma", waar krijgsgevangenen, die pas gepikt waren, werden ondergebracht voor nader onderzoek. In dat kamp bleef ik tot Februari 1944, met drie maal per dag eten en zonder werk. Het kamp telde ongeveer 90 man, meest Amerikanen, enkele Australiers, Engelsen, een Noor en een Chinees. Deze Chinees sprak en las de Japanse taal en wanneer we een Japanse krant konden bemachtigen, vertaalde hij het in het Maleis en ik weer in het Engels, zodat we de laatste nieuwsberichten altijd hadden, tenminste uit Japanse kranten.

Eens werd ik ontboden bij enkele Japanse "heren" en deze begonnen tegen me in het Engels te spreken. Ze probeerden natuurlijk weer wat uit me te krijgen, maar ik zei: "Mij not spreken Engels" en bij het horen daarvan werd ik de deur uitgeschopt.

Eind Februari werd ik met enkele Amerikanen Westwaarts getransporteerd per trein en na een dag reizen kwamen we in een fabrieksstad "Ashio" en kwamen in een kamp, waar 250 Hollanders uit Indië gehuisvest waren, allen even vermagerd en verwaarloosd.

Daar werd ik tewerk gesteld in een kopermijn, z.g. "licht werk" vanwege mijn stijve arm. Met pikhouwelen en patjols moesten we het zware erts bij elkaar schrapen en lor ries vallen. In deze donkere mijnen, waar ik drie maal den dood was ontsnapt, bleef ik zwoegen tot Augustus 1945, toen Japan was verslagen.

Per vliegtuig werden wij door de Amerikanen van Tokyo (die toen totaal weggevaagd was) naar Manilla gevoerd. Van Manilla werd ik door een vliegtuig van het 18e Squadron naar Balikpapan vervoerd en toen was ik terug bij mijn oude vrienden bij het 18e Sqd., waar ik meteen weer wou vliegen, maar mij verboden werd. Later werd ik in Bandjoeang Bundaberg in Australië geplaatst.

66666

N.B. Bij dit verslag dient opgemerkt te worden, dat in October '43 de Commandant van het 18e Squadron de Lt. Kol. Somers was. Deze was echter in October niet op Bachelor aanwezig en het commando werd toen waargenomen door den ltn Lt. Vlg. Wnr. Winckel.

Opgemaakt door:
Sgt. Lvrt. J. van Burg
Nr. 136119 - Radio Dienst
NR/VB. Tjililitan
BATAVIA.
JCHH/VS

Voor een eensluidend afschrift
w.g. J.Ch.F. Haffenreuter-Londong.

Gezien en onder aantekening,
dat dit verslag mij ter hand
is gesteld door de heer James van BURG,
Inspecteur van Politie 2de klasse te
SCERABAJA.-

Het Hoofd van het Bijkantoor
SCERABAJA van de O.D.O.

w/g. J.W.F.Meeng.